

“

คุณ... ยายนะ ลูกชาวนา ยายมี
เสื้อผ้าไม่มากเพราะเสื้อผ้ายายมีไม่มากนัก
แหละ ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่
เคยหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคย
ละเลยที่จะเอาเสื้อผ้าใส่กะละมัง ใส่ถึง
ทิ้งไว้ข้ามคืนใช้วันนี้ถึงตอนเย็นยายก็ซัก
ซักเรียบร้อยแล้วยายก็ตากให้มันแห้ง
พอแห้งยายก็รีบเก็บ เพราะฉะนั้น
เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาวเหมือนใหม่ ๆ
แม้มันขาดแล้วก็ยังขาวสะอาดอย่างที่
คุณเห็นนี่แหละ

”

ความสะอาดเป็นครูได้

เมื่อแรกที่ได้รับการชักชวนให้มาทำบุญที่วัดพระธรรมกาย เพื่อนฝูงของเราจำนวนไม่น้อยที่ติดอกติดใจอยากรับปาก เหตุผลข้อหนึ่งที่เพื่อนรักเกือบทุกคนยกมาอ้างคือ “ไม่มีชุดขาว” ครั้นเราอ่อนข้อให้ใส่เสื้อสีขาวส่วนจะนุ่งสือะไรก็ได้ จึงค่อยๆ ไปรื้อค้นเสื้อยืดฟิตเบรียะมาใส่ได้ตัวหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นผู้ชวาก็ยังไม่ใส่ใจเสียทีเดียวนัก เพราะพอมาถึงท่ารถที่มีรถบัสนักใหญ่ ที่มีผู้ใจบุญจัดไว้สำหรับรับสาธุชนมาวัด จอดรออยู่พร้อมผู้โดยสารในชุดสีขาวเต็มคันรถ เพื่อนรักก็

ชักทำเก๋ๆ กังๆ จะหันหลังกลับเสียให้ได้ อ้างว่าแต่งตัวไม่เหมือนใครอยู่คนเดียว

บางคนถูกประทับประคองมาได้ตลอดรอดฝั่ง แต่พอถึงวัดกลับต่อว่าผู้ชวนเสียหุบวม กล่าวโทษว่า “ทำไมไม่บอกแต่แรก ถ้ารู้อย่างนี้ฉันจะแต่งมาให้ชาวปloedทั้งตัวทีเดียว”

ธรรมเนียมปฏิบัติในการแต่งชุดขาวมาวัดนี้ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้ทั้งสองปลุกฝังให้สาธุชนปฏิบัติกันมาตั้งแต่เมื่อเริ่มสร้างวัด จากชุดขาวที่ต้องระแวดระวังเรื่องความสะอาดเป็นพิเศษ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้เริ่มปลุกฝังเรื่องความสะอาดของสถานที่ อันเป็นเสน่ห์ของวัดเรื่อยมาเป็นลำดับ ในโอวาทวันเกิดตอนหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้ทตตชีโวเล่าถึงคุณยายว่า

“...วันหนึ่ง ตอนนั้นยังไม่ได้บวช หลวงพ่อกั้สังเกตเสื้อผ้าที่คุณยายใส่ แล้วถามคุณยายว่า “ยาย เสื้อยายนี้นะ มันขาดจนปะไปแล้วตั้งหลายแห่ง แต่ทำไมมันยังขาวกว่าเสื้อของผมนัก เสื้อของผมนี้อั้ใช้มายังไม่กั้เดือนเลย ยังขาวสู้ของยายไม่ได้ ผ้าของผมนี้อั้เนื้อดีกว่าของยายด้วยนะ”

คุณยายมองหน้า แล้วพูดยิ้มๆ ว่า “คุณ... ยายนะ ลูกชาวนา ยายมีเสื้อผ้าไม่มาก เพราะเสื้อฝ้ายายมีไม่มากนี้แหละ ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่เคยหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะเอาเสื้อผ้าใส่กะละมัง ใส่

ถึงทั้งไว้อำมดคืน ใช้วันนี้ถึงตอนเย็นยายก็ชัก ชัก
เรียบร้อยแล้วยายก็ตากให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ
เพราะฉะนั้น เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาวเหมือนใหม่ ๆ
แม้มันขาดแล้วก็ยังขาวสะอาดอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ”

หลวงพ่อฟังแล้วหลังเย็นเลย เสื้อผ้าของเราเนี่ย บางครั้ง ถ้า
ยังไม่ครบอาทิตย์ ก็ยังไม่ซัก ใส่วันหนึ่ง ก็ทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้
พออีกวันก็เอาทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้อีก พอครบอาทิตย์จึงซัก ก็
เลยได้รู้วันนั้นเองว่า เราดูแลรักษาเสื้อผ้าไม่เป็น แต่คุณยาย
อาจารย์ท่านละเอียดยะเป็นเหตุเป็นผลไปหมด อย่างนี้เ็นเอง
ยายจึงเข้าถึงธรรมะละเอียดย ๆ ได้

แค่ความสะอาดของเสื้อผ้าคุณยายยังระวัง ดูแลรักษา
เอาใจใส่อย่างดีราวกับสมบัติล้ำค่า เพราะฉะนั้น ไม่ต้องพูด
ถึงเรื่องพื้นฐานอื่นๆ เช่น เรื่องข้าวปลาอาหาร เรื่องที่อยู่
ที่พักของท่านจึงได้สะอาดจริงๆ สะอาดทั่วทั้งบ้าน ไม่ว่าตรง
ไหนมันนานอนนานั่งไปทุกแห่ง นั่นคือสิ่งที่หลวงพ่อยาก
ถ่ายทอดให้รับรู้กันไว้ แต่นี่ก็เป็นเพียงแค่เรื่องหยาบๆ นะ
เรื่องละเอียดไม่ต้องมาพูดถึงหรือกว่า ธรรมะละเอียดของ
ยายจะเป็นอย่างไร จะขนาดไหน...”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อยุติหนึ่งไม่พูดไม่จาไปครู่หนึ่ง
ยกแก้วน้ำแก้วใหญ่พิเศษขึ้นดื่ม น้ำอุ่นเย็นๆ แล้วคลี
ผ้าเช็ดหน้าแช่เย็น เนื้อนุ่มหนา สีเหลืองอ่อน ที่อุบาสกเสนห์
นำมาถวาย ขึ้นเช็ดหน้าพอเป็นพิธีเพื่อฉลองศรัทธาคนถวาย
จากนั้นท่านได้ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นชูแล้วกล่าวสืบไปว่า

“ผ้าขี้ริ้ว พอเราใช้แล้วมันสกปรก เราก็ทิ้งกันไปเลย แต่ผ้าขี้ริ้วที่คุณยายใช้ถูบ้าน เช็ดบ้าน ใช้เสร็จคุณยายท่านนำไปซักจนสะอาด สะอาดกว่าผ้าเช็ดหน้าของหลวงพ่อก็คือ เสื้อของหลวงพ่อก็ไม่เก๋ขนาดนั้น ยังขาวสู้ผ้าขี้ริ้วเก่าๆ ของคุณยายไม่ได้เลย หลวงพ่อก็อายุคุณยายมาก ตั้งแต่นั้นมาก็เลยเริ่มปรับปรุงตัวเอง...”

“คุณะลูก ไม่ว่าจะเป็นเสื้อเป็นผ้า แม้กระทั่งผ้าขี้ริ้ว แม้แต่กระโถนบ้านน้ำลายเห็นแล้วเป็นครูเราได้หมดเลย นี่คือเรื่องที่เราจะต้องมาตรวจสอบตัวเอง ตรวจสอบเรื่องการสร้างบารมีของเรา ตรวจสอบเรื่องการตัดสินใจตัวเรา ตรวจสอบแม้กระทั่งในเรื่องการเป็นกัลยาณมิตรให้กับคนอื่นว่าเป็นอย่างไร เราควรจะต้องปรับปรุงตัวของเราเองอีกมากมายมหาศาลแค่ไหน จึงจะตามให้ทันผู้คนที่ปลื้มติดทำ ยายไปได้...”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี